

РЕШЕНИЕ

№ 280

гр. София, 23.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-1, в публично при закрити врати заседание на двадесет и девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Румяна Спасова

при участието на секретаря Славка Кр. Д.
като разгледа докладваното от Румяна Спасова Търговско дело №
20231100901853 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по молба по чл. 625 ТЗ за постановяване на решение по чл. 630, ал. 1 ТЗ на основание неплатежоспособност по чл. 607а, ал. 1 във вр. с чл. 608 ТЗ и евентуално свръхзадълженост по чл. 742, ал. 1 ТЗ.

Молителят „А.“ ЕООД твърди, че е кредитор на ответника „А.“ ООД по договор за сътрудничество и финансиране от 12.09.2016 г. Претендира неплатено задължение, възникнало на основание т. 2.1.1. от договора, рефериращо към задължението за построяването на прототип на ултралек самолет и осигуряването на средствата за постигане на тази цел от ответника. Твърди, че „А.“ ООД отказва да финансира дейността по договора за съвместна дейност и сътрудничество и да плати присъдени с решение пред АС при БТПП съдебни разноски. Посочва, че ответникът не е в състояние да плати изискуемите си задължения. Предвид изложеното иска да се открие производство по несъстоятелност по отношение на „А.“ ООД на основание неплатежоспособност, евентуално свръхзадълженост; да се обяви начална дата 24.03.2022 г. и да се назначи синдик.

Ответникът „А.“ ООД счита, че не са налице предпоставките за откриване на производство по несъстоятелност спрямо дружеството, тъй като липсва активно материалноправна легитимация на ищеца, тъй като същият не е кредитор на ответника по търговска сделка. Твърди, че с постановеното между страните арбитражно решение е прието, че сключеният между страните договор е такъв за гражданско дружество и следователно не е търговска сделка. Посочва, че задължението за заплащане на разноски, направени в производството пред АС при БТПП също не може да обоснове активна процесуална легитимация на „А.“ ЕООД, тъй като не произтича от търговска сделка. Счита за невярно твърдението в исковата молба, че има текущи задължения да финансира прототип, още по-малко с договорена сума за това финансиране, твърдяна в размер на 19 280 евро или какъвто

и да е друг размер.

Съдът, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да бъде открито производство по несъстоятелност, следва да са налице всички предпоставки, визирани в разпоредбата на чл. 608 ТЗ, чл. 625, ал. 1 ТЗ и чл. 631 ТЗ, а именно: 1. Компетентният съд да бъде сезиран с писмена молба от лицата, изрично посочени в разпоредбата на чл. 625 ТЗ – длъжникът, съответно ликвидаторът или кредитор на длъжника по търговска сделка, както и от Националната агенция за приходите за публичноправно задължение към държавата или общините, свързано с търговската дейност на длъжника, или задължение по частно държавно вземане, както и от Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ при изискуеми и неизпълнени за повече от два месеца задължения за трудови възнаграждения към най-малко една трета от работниците и служителите на търговеца; 2. Длъжникът да е търговец по смисъла на чл. 1 ТЗ; 3. Да се установи неплатежоспособност на длъжника, съгласно хипотезите, предвидени в разпоредбата на чл. 608 ТЗ, респективно свръхзадължеността му, ако е капиталово дружество – чл. 742 ТЗ и 4. Затрудненията на длъжника да не са временни, а състоянието на неплатежоспособност да е обективно и трайно – аргумент от чл. 631 ТЗ.

В конкретния случай писмената молба за откриване на производството по несъстоятелност е подадена от молителя „А.“ ЕООД, който твърди, че има вземане по т. 2.1.1. от договор за сътрудничество и финансиране, сключен на 12.09.2016 г. в размер на 19 280 евро, изрично посочено в молба от 23.10.2023 г. /лист 58/, подадена във връзка с дадени указания от съда.

Страните не спорят, а същото се доказва и от приетите по делото доказателства, че на 12.09.2016 г. е сключен договор за сътрудничество и финансиране между „А.“ ООД, „А.“ ЕООД, М.М., в лично качество и като съдружник в „А.“ ЕООД, Ч.Ч.К., в лично качеството и като съдружник в „А.“ ООД, Ц.З.С., в лично качество и като съдружник в „А.“ ООД, В.Я.Д., в лично качество и като съдружник в „А.“ ООД и А.П.У., в лично качество и като съдружник в „А.“ ООД.

В чл. 1 е прието, че с подписване на договора „А.“ ООД и „А.“ ЕООД обединяват усилията си за реализация на Проект „Acrocruiser F11AC“ /Проекта/, който се състои в: 1/ завършване изграждането на наличен ултра-лек самолет Acrocruiser F11AC, пускането му в експлоатация и регистрацията му пред съответните институции и 2/ организиране на производство и продажба на 10 /десет/ ултра-леки самолети – модел Acrocruiser F11AC.

В т. 2.1.1. е предвидено задължение за „А.“ ООД за осигуряване на допълнително финансиране за довършване на наличния ултра-лек самолет Acrocruiser F11AC, което се определя в размер до 27 000 евро. Средствата се предоставят след одобрен от А. и А. бюджет – поетапно и целово.

Установява се, че между страните са подписани към договора анекси – от Анекс № 1 до Анекс № 18.

С последния Анекс № 18 с т. 2 страните са се съгласили, че със сумата по т. 1, общият размер на средствата, предоставени по чл. 2.1.1. от договора, надвишава с 38 716,15 евро първоначално договорената сума в размер на 27 000 евро, като страните са отразили другите допълнително предоставени суми в Анекси № 1-17 към договора, както и че същите са заплатени от ответника на ищеца.

Установява се, че по повод процесния договор между страните е приключило арбитражно производство, като препис от решението е приложен към молбата по чл. 625 ТЗ.

С решение от 06.02.2023 г. по МАД № 3/2022 г. на Арбитражния съд при Българската търговско-промишлена палата са отхвърлени като неоснователни предявените иски от

„А.“ ООД срещу „А.“ ЕООД и М.М. за солидарно осъждане за заплащане на сумата от 128 529,28 лева, представляваща предоставена в заем сума пари по Договор за сътрудничество и финансиране от 12.09.2016 г., съответно изменен с Анекс № 18 от 30.10.2017 г. С решението е осъдено „А.“ ООД да заплати солидарно на „А.“ ЕООД и М.М. сума в размер на 4 100 лева, представляваща обезщетение за направените по делото разноски от ответника, съобразно изхода му.

Не се спори между страните, а същото е установено и в развилото се производство пред арбитражния съд, че ответникът е предал на ищеца сума в размер на 128 529,28 лева, като паричен еквивалент на 65 716,15 евро, която е посочена в сключения Анекс № 18 и която сума е преведена от „А.“ ООД на „А.“ ЕООД на части в периода от 13.09.2016 г. до 04.12.2017 г., като задължение по т. 2.1.1. от процесния договор.

За да отхвърли иска за връщане на сумата от ищеца на ответника по договора за сътрудничество и финансиране от 12.09.2016 г., арбитражният съд е приел, че правоотношението не е от типа заемно, а е налична обща стопанска цел, при която финансирането от едната страна, с оглед постигане на тази цел, не би могло да се окачестви като предоставяне на заем, тъй като и другата страна е влагала усилия и умения и двете страни са очаквали реализиране на печалба.

Арбитражното решение се ползва със сила на пресъдено нещо, която обвързва страните по арбитражното дело. С цитираното по-горе решение с влязло в сила решение е отречено, че сумата, която ответникът е предоставил на ищеца по Договор за сътрудничество и финансиране от 12.09.2016 г. има характер на заемна сума.

Тълкувайки волята на страните по процесния договор, нещо, което е възприето и от АС при БТПП, съдът счита, че страните са обединили усилията си за постигане на определени резултати, като всяка една от тях е поела определени задължения – едната е приела да участва с финансови средства, а другата – с човешки ресурс и материална база, като целта е изработването на утра-лек самолет и организиране на производството и продажбата на десет ултра-леки самолети, с цел реализиране на печалба. Следователно е налице договор за гражданско дружество по смисъла на чл. 357 и сл. 33Д. Ето защо следва да се приеме, че вземането, с което молителят се легитимира като кредитор на ответника не произтича от търговска, а от гражданскоправна сделка. Договорът за гражданско дружество е многостранна сделка, при която липсва насрещност на задълженията на страните, изявленията на страните са успоредни и са насочени към една цел. В практиката си ВКС приема, че договорът за гражданско дружество няма характеристиките на търговска сделка нито въз основа на обективен критерий – не попада в приложното поле на чл. 1 ТЗ, нито въз основа на субективен критерий – макар сключван и от търговци, договорът за гражданско дружество няма пряка спекулативна цел.

С оглед изложното съдът намира, че молителят не се легитимира като кредитор на ответника за вземане, произтичащо от търговска сделка.

Дори да се приеме, че сключеният между страните договор не е за гражданско дружество, а урежда насрещни права и задължения по търговска сделка, то по делото не се доказва наличие на твърдяното в молбата на „А.“ ЕООД вземане от „А.“ ООД по т. 2.1.1. от процесния договор.

Както се посочи, а това е изрично записано и в последния Анекс № 18, ответникът е заплатил на ищеца всички дължими суми по т. 2.1.1. в общ размер на 65 716,15 евро.

Изцяло недоказано остана по делото твърдението на „А.“ ЕООД, че има вземане от „А.“ ООД в размер на 19 280 евро по т. 2.1.1. от процесния договор. Видно е от съдържанието на договора и от подписаните към него анекси, други задължения извън заплатените от ответника на ищеца не са поемани от „А.“ ООД.

Предвид изложеното, дори да се приеме, че договорът от 12.09.2016 г. е с търговски

характер, то не се доказва наличие на вземане на „А.“ ЕООД срещу „А.“ ООД по т. 2.1.1. от договора.

Присъдените разноси в арбитражното производство, макар да представляват вземане, което ищецът има към ответника, нямат характер на такова, което може да легитимира молителят като кредитор по смисъла на чл. 625 ТЗ.

Следователно молбата, с която е сезиран съдът с правно основание чл. 625 ТЗ е подадена от лице, което не доказва наличие на изискуеми и неизпълнени задължения за заплащане на суми по сключения между страните Договор за сътрудничество и финансиране от 12.09.2016 г., поради което само на това основание искането за откриване на производство по несъстоятелност, заявено от „А.“ ЕООД срещу „А.“ ООД се явява неоснователно и молбата подлежи на отхвърляне.

При горните мотиви и липсата на първата предпоставка за откриване производство по несъстоятелност, съдът не обсъжда дали е налице състояние на неплатежоспособност, евентуално свръхзадълженост по отношение на „А.“ ООД.

С оглед изхода на спора право на разноси има ответникът. От негово страна са извършени разноси в размер на 3 600 лева за заплатено адвокатско възнаграждение с ДДС. Съдът намира за неоснователно възражението на ищеца за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, за който извод съобрази фактическата и правна сложност на делото, извършените процесуални действия и обстоятелството, че претендираният хонорар е по-нисък от този, който е предвиден като минимално дължим в Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения по чл. 7, ал. 3 вр. с ал. 2, т. 3. Предвид изложеното молителят ще бъде осъден да заплати на ответника сумата 3 600 лева за разноси за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ молбата по чл. 625 ТЗ, подадена от „А.“ ЕООД, с ЕИК: ****, със съдебен адрес: гр. София, ул. ****, за откриване производство по несъстоятелност на основание неплатежоспособност по чл. 607а, ал. 1 във вр. с чл. 608 ТЗ, евентуално свръхзадълженост по чл. 742, ал. 1 ТЗ, спрямо „А.“ ООД, с ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ****, Бизнес център ****, офис 2, като неоснователна.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „А.“ ЕООД, с ЕИК: ****, със съдебен адрес: гр. София, ул. ****, да заплати на „А.“ ООД, с ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ****, Бизнес център ****, офис 2, сума в размер на **3 600 лева /три хиляди и шестстотин лева/**, представляваща направени разноси по делото за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в 7-дневен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____